

De gebeurtenissen van de afgelopen weken heeft ook ons aangeslagen. De bevrijding van twee meisjes, gevolgd door de ontdekking van vier doden, heeft een impact die nog jaren gevoeld zal worden. Hier kan geen misverstand over bestaan: het ontvoeren, verkrachten en vermoorden van mensen is misdadig en ontoelaatbaar. Het maakt daarbij geen verschil of die mensen acht of tachtig jaar oud zijn.

De conferentie in Stockholm, over het wereldwijd uitbannen van kinderpornografie en kinderprostitutie, is een goedgeorganiseerd mediacircus gebleken: door de keuze van de afgevaardigden stond de uitslag immers al bij voorbaat vast. De discussies die daar plaatsvonden waren niets meer of minder dan religieuze geloofsbelijdenissen. De nederlandse minister van justitie, mevrouw Sorgdrager, kondigde daar de oprichting van een internationale database aan, waarin gegevens over kinderporno moeten worden opgeslagen, maar óók over alle mensen die 'seksuele misdrijven tegen kinderen gepleegd hebben'. En later, terug in nederland, verklaarde ze staalhard dat het "niet de bedoeling is om heksenjachten op pedofielen te organiseren".

Het is zinvol om even de grote lijnen van de afgelopen vijftien jaren te bekijken. Zo rond 1983 begonnen politiekorpsen, en dan vooral van Amerikaanse origine, te ageren tegen allerlei soorten vrijheden die in het decennium daarvoor ontstaan waren. Al snel is daarbij duidelijk geworden dat met name pedofielen een makkelijk doelwit vormden. Om te beginnen al het feit dat die lui bij aanhoudingen niet terug schieten! Maar vooral vanwege de bewijslast: dat is géén last, want bij het verhoor van kinderen heeft alleen maar aangetoond te worden dat er iets seksueels heeft plaatsgevonden. Alle seks is immers misbruik.

Als het gebeurt dat een kind daar anders over denkt, dan is dat bij voorbaat irrelevant: kinderen weten immers niet wat goed voor ze is. Bovendien hebben psychologen en psychiaters, familie en bureu, inclusief meneer pastoor en de melkboer en nog meer, volop tijd om die kinderen 'om' te praten: met hun allen krijgen ze ze wel klein!

Kinderporno is in deze optiek een bewijs op een presenteerschaaltje: nu zijn verhoren zelfs overbodig geworden, of tot hooguit een technisch formaliteitje gereduceerd. Er hóeft zelfs niks meer bewezen te worden. Als iemand tegen deze gang van zaken durft te protesteerden, dan word dat meteen als een extra bezwarend element tégen hem gebruikt: die mentaliteit bewijst hoe verdorven en misdadig hij is, en dat het daarom te meer nodig dat de maatschappij tegen hem beschermt wordt. Van deze gedachtengang is een ware kunstvorm gemaakt, getuige bijvoorbeeld de film 'DADERS' die enige maanden geleden in de bioscopen gedraaid heeft.

En het 'mooiste' van dit alles is dat het systeem bijzonder populair is. De kranten, radio en televisie krijgen er nimmer genoeg van. Het is, erg letterlijk, een vrijbrief geworden voor iedereen die het maar wil, om te naar hartelust te discrimineren, schelden en roddelen.

Het heeft er jarenlang naar uitgezien dat politie en justitie alle troeven in handen hadden, dat zij konden niet verliezen. Maar nu blijkt ineens dat de maatschappij in zijn geheel, met dit systeem wel degelijk iets mee te verliezen heeft.

Maar die les wordt niet geleerd.

Het is géén toeval, vergissing of onnadenkendheid dat de media in de zaak-

Dutroux het constant en hardnekkig over PEDOFIELEN en KINDERPORNO-netwerken hebben. Het is de manier bij uitstek, waarop de samenleving de heksen creëert die ze met zulk enthousiasme wenst te vervolgen.

Het is verschrikkelijk om te moeten zien hoe mensen als Frenken en Doek alle vrijheid krijgen om op TV hun racistische ideeën te spuien, zonder dat iemand (zelfs niet voor de journalistieke schijn) het waagt om een kritische opmerking te maken. Het is treurig om te moeten meemaken dat allerlei opiniebladen, van PANORAMA tot HP/DE TIJD, bij ons komen informeren hoe wij over Dutroux denken. Het is ongelukkig om te moeten constateren dat omroepen, zoals de NCRV en de VARA, die zomaar 'ineens' een themauitzending over 'pedofilie' willen gaan produceren, verbaasd zijn als we daar niet aan mee willen werken.

Als de overheid dertien jaar geleden haar eigen wetten serieus genomen zou hebben, en van de kinderporno afgebleven was, dan zou deze misdaad waarschijnlijk nooit gebeurd zijn. Vooral kinderporno uit die tijd toonde de schoonheid en mogelijkheden van kinderen in hun meest natuurlijke staat, de reden waarom pedofielen zich tot kinderen aangetrokken voelden. Deze vorm van kinderporno is effectief vernietigd. Wat nu nog overblijft is een samenraapsel van geweld, intimidatie en bedrog. Dat zijn de merites van een wereld waarin mensen die een relatie, gebaseerd op vriendschap en liefde, met kinderen willen aangaan, aanzienlijk méér kans hebben om 'ontdekt' te worden en met justitie in aanraking te komen, dan mensen die er niet voor terug schrikken om kinderen te ontvoeren, verkrachten en vermoorden.

Bovenop dit alles komt nog het probleem dat we er ook dit jaar niet in zullen slagen om zes nummers van ons magazine O.K. uit te brengen. Was er nu weer gebeurd is? Wel, de problemen zitten bij layout. We hadden een goede layouter, die heeft jarenlang prima werk gedaan voor onze vereniging. Maar hij raakte er op uitgekeken, wilde wat anders gaan doen. Nummer 53 is het laatste wat hij gedaan heeft.

Mooi op tijd hadden we een nieuwe layouter gevonden. Die man heeft nummer 54 gedaan, en keurig werk geleverd. Toen we aan OK55 aan de layouter overleverden (half juni was dat) verachtten we dan ook geen problemen. Toen we begin juli nog geen respons hadden, was dat nog steeds geen reden om aan te nemen dat er iets mis was. Het was zomer, vakantietijd, en dat levert altijd vertraging op. Niet leuk; maar moet kunnen, zouden ze vroeger zeggen. Het was pas begin augustus dat we beseften dat deze nieuwe layouter niet van plan was om OK55 te produceren. Hij had zichzelf onbereikbaar gemaakt, antwoordde niet meer op telefoontjes of brieven, en liet niets meer van zich horen.

Door de redactie zat er niets anders op dan op zoek gaan naar weer een andere layouter. Dat lukte aanvankelijk niet, tot de vorige layouter van onze problemen hoorde, en aanbod om de layout toch maar weer op zich te nemen. Dat was in de laatste week van augustus.

In het nominale productieschema van de OK-magazines staat één week voor de layout en twee weken voor de drukker gepland. Resultaat van dit alles is dat nu, half september, OK55 eindelijk gereed is.

Op dit moment is OK56 bij de layout. Als we nou eindelijk eens een beetje geluk hebben, kan OK56 in oktober klaar zijn. Dan blijft november/december over voor OK57. En als dat lukt, kunnen we dit jaar vijf OK's uitbrengen. Dat is niet de zes die we zouden moeten doen; maar toch beter als vorig jaar. Toen konden we er maar vier maken.

Het bestuur.